

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Kardos, Pető és Törőcsik Társas Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt felpes neve (felperes címe) felperesnek a Bán, S.Szabó & Partners Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2007. március 7. napján kelt 7.G.20.666/2006/22. számú részítése ellen a felperes által benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részíteleit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000,- (Tizenötezer) Ft másodfokú költséget.

A részítelek ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság részíteleiben megállapított tényállás szerint az alperes a felek között hatályban volt, O. személygépkocsik és haszongépjárművek márkakereskedői, értékesítési és szerviz szerződését a 2004. április 26-án kelt levelében 2004. október 31-i hatállyal felmondta.

Tájékoztatva a felperest arról, hogy a 19/2004. (II.16.) számú Kormányrendelet alapján a közösségi szabályoknak megfelelő új értékesítési rendszert kell kidolgoznia, ezért került sor a hatályban lévő szerződés felmondására, a szerződés kiegészítő rendelkezései 6.1.1. pontja alapján. Tájékoztatva arról is, hogy a forgalmazókkal és meghatalmazott szervizekkel létesítendő új kapcsolatok szerződéses feltételei még kidolgozás alatt vannak; amint az új forgalmazói

szerződés és az új szerviz szerződés véglegesítésre kerül, meg fogják keresni a felperest annak érdekében, hogy az esetleges jövőbeni üzleti együttműködésük feltételiről egyeztessenek, feltéve, hogy a jelenlegi szerződéses feltételek megsértése nem kényszeríti az alperest szándéka megváltoztatására.

2004. október 6-án a márkakereskedések vezetői, így a felperes is felhívást kapott az alperestől, miszerint végezzék el az új szabványok teljesítésének önértékelését az interneten keresztül; amelyhez a felperes is megkapta a felhasználói jelszót.

A felperes 2004. október 13-án elvégezte az önértékelést.

Ezt követően, az alperes a 2004. október 25-én kelt levelében tájékoztatta a felperest, hogy nem áll szándékában sem személygépkocsi és haszongépjármű forgalmazói, sem márkaszerviz szerződést ajánlani részére 2004. november 1-jei hatállyal. Felhívta a szükséges végelszámolási eljárás lefolytatására; egyúttal közölte azt is, hogy a 2004. október 21-én készített összesítés szerint a felperes tartozása 13.379.656,-Ft, amely mellett a 2004. szeptember, október hó folyamán megtartott márkakereskedői audit eredményeképpen további 30.341.437,-Ft visszatérítést köteles a felperes fizetni az alperes részére. Felszólította, hogy hagyjon fel a márkakereskedés jelzéseinek használatával.

Ezt követően a felek tárgyaltak, illetve egyeztették az auditot, annak 2005. március 10-i lezárását követően, 2005. március 24. napján a felek személygépkocsi márkaszerviz szerződést kötöttek egymással. Forgalmazási szerződés megkötésére nem került sor.

A felperes 2005. augusztus 12-én nyújtotta be a keresetét a bírósághoz, melyet az eljárás során pontosított; a 2007. február 23. napján benyújtott 19. sorszámú beadványában az 1996. évi LVII. törvény (Tpvt.) 2. §-a és 86. § (2) bekezdése, továbbá a Ptk. 6. §-a és 339. §-a alapján kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes a gazdasági tevékenységét az üzleti tisztesség követelményeibe ütközően folytatta a felek között fennállt személygépkocsi, valamint haszongépjármű márkakereskedői, értékesítési és szerviz szerződés felmondásával, a szerződéses kapcsolat lezárásával, a márkaszerviz szerződés megkötésével kapcsolatban az új márkaszerviz szerződés megkötésének időpontjáig; tiltsa el az ugyanilyen, illetve hasonló jogsértéstől; kötelezze arra, hogy nyilatkozattal adjon elégtételt és annak a Csongrád Megyében megjelenő napilapokban (D-M és D.) biztosítson megfelelő nyilvánosságot; kötelezze továbbá 5.100.000,-Ft kártérítés megfizetésére; figyelemmel a Tpvt. 21. § c) pontjára állapítsa meg a bíróság azt is, hogy az alperes gazdasági erőfölényével visszaélve indokolatlanul elzárkózott üzleti kapcsolat létrehozásától a személygépkocsi, valamint haszongépjármű márkakereskedői értékesítési szerződés vonatkozásában; hozza létre a felperes és az alperes között a szerződést az alperes általános szerződési feltételeinek megfelelően; kötelezze az alperest a jogsértés abbahagyására és tiltsa el a további ugyanilyen, illetve hasonló jogsértéstől.

Mivel keresete az ügylet jellegének megfelelő üzleti kapcsolat létrehozásától való indokolatlan elzárkózás megállapítására is irányult, ezért kérte, hogy a bíróság keresse meg a Gazdasági Versenyhivatalt a szükséges eljárás lefolytatása

érdekében és annak befejezéséig ezen kereseti kérelmek tárgyában függessze fel az eljárást.

Kérte, hogy a bíróság a kereseti kérelem önállóan elbíráható részei felől részítélettel döntsön.

A márkaszerviz szerződés késedelmes megkötéséből eredő kártérítés összegének felemelése vonatkozásában jogfenntartó nyilatkozatot tett, továbbá bejelentette jogfenntartását a személygépkocsi, valamint haszongépjármű márkakereskedői szerződés megkötésének elmulasztása miatt keletkezett kártérítési igénye tekintetében is.

Érdemben arra hivatkozott, hogy az alperes a társaságok ügyvezetői között kialakult személyi ellentét miatt a felperessel más tartalmú felmondólevelet közölt, mint a többi márkakereskedővel. Azt nem vitatta, hogy jogszerűen mondta fel a korábbi szerződést az alperes, de a felperes esetében ezt követően jogellenesen zárkózott el a további együttműködéstől úgy, hogy a felperes minden, az alperes által támasztott feltételnek megfelelt, lejárt tartozása nem volt. A felperes megalapozott kifogásait végül az audit során az alperes elfogadta, és eredeti követelését annak töredékére leszállította, melyet a felperes megfizetett. Olyan márkaszervizzel kötött szerződést, amely az alperes általános szerződési feltételeinek nem felelt meg. Tette ezt annak ellenére, hogy a felperes a szerződés fennálltának hatálya alatt az átlagnál jobban teljesített mind a gépjárműforgalmazás, mind a szervizforgalom, mind a szervizelégedettség területén.

Mindezen tények alkalmasak arra, hogy az alperes üzleti magatartásával kapcsolatban megállapítható legyen a tisztességtelenség. Az alperes tisztességtelenül hitegette a felperest új gépjárműforgalmazói szerződés megkötésével, aki ezen szerződés megkötésének reményében 2005. júliusáig az alkalmazottait nem bocsátotta el, és a közel 400.000.000,-Ft forgalmi értékű ingatlanok egyéb irányú hasznosításáról ezen időpontig nem gondoskodott.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint a Tpvt. 2. §-ának megsértésére nem lehet hivatkozni, ha a keresetben kifogásolt magatartás egyidejűleg a Tpvt. valamely konkrét tényállása alapján bírálendő el. A felperes a keresetében az alperes kifogásolt magatartását nem kizárólag a Tpvt. 2. §-a vonatkozásában, hanem egyidejűleg a 21. § c) bekezdés tükrében is jogellenesnek tartja.

Amennyiben a bíróság mégis vizsgálná a Tpvt. 2. §-ára alapított keresetet, úgy azt álláspontja szerint elkövettség miatt kell elutasítani. A Tpvt. 88. § (1) bekezdése szerint a 2-7. §-okban foglaltak megsértése esetén a tudomásszerzéstől számított hat hónapon belül indítható per. A felperes a felmondást a 2004. április 26-án kelt levélben megkapta, arról pedig, hogy vele új szerződést nem kíván kötni az alperes, 2004. október 25-én értesült. A hivatkozott levelek kézhezvételét a felperes is elismerte. Ez a két időpont értelemszerűen a kezdő időpontja a felperes számára rendelkezésre álló a Tpvt.-ben jelzett hat hónapos szubjektív perindítási határidőnek. A keresetlevél 2005. augusztus 12-i benyújtása miatt mindkét kifogásolt magatartás esetén ez a határidő eltelt; érdemben is kérte a kereset elutasítását.

A felperes az alperes elévülési kifogását megalapozatlannak tartotta.

E körben tanúk meghallgatását indítványozta, így bizonyítva, hogy a felek között az alperes 2004. október 25-i levelét követően mind a forgalmazási, mind a márkaszerviz szerződés tekintetében folyamatos tárgyalások voltak. Hivatkozott az alperes 2004. november 12-én kelt értesítésére is, amelyben az alperes azt közölte a felperes Chevrolet és Opel Márkaszerviz hálózatba benyújtott jelentkezésével kapcsolatban, hogy a 2004. októberi márkakereskedői audit ügyének lezárásáig a jelentkezéseit nem áll módjában érdemben elbírálni. A Tpvt. 88. § (2) bekezdését hívta fel, amely szerint, ha a kifogásolt magatartás azzal valósul meg, hogy valamely helyzetet vagy állapotot nem szüntetik meg, akkor a határidők mindaddig nem kezdődnek meg, amíg a helyzet fennáll. A felek az auditot 2005. március 9-én zárták le. Ezt követően is elzárkózott az alperes a forgalmazói szerződés megkötésétől a felperessel. A felperes jogi képviselője 2005. június 15. napján kérte a forgalmazói szerződés megkötését, ez elől az alperes a 2005. július 4-i válaszelevelében egyértelműen elzárkózott. Ezt követően, 2005. augusztus 12-én fordultak a bírósághoz. Álláspontja szerint a kifogásolt állapot változatlanul fennáll a mai napig, ezért az elévülési határidő el sem kezdődött. A márkaszerviz-szerződés tekintetében addig állt fenn a kifogásolt, jogsértő állapot, amíg 2005. március 14-én az újabb szerződést a felek meg nem kötötték.

Az alperes ezt követően is fenntartotta elévülési kifogását, vitatva, hogy a szerződéstől való elzárkózás „állapotcselekménynek” minősülne. Hivatkozott e körben a GVH Vj.164/1996. határozatára. A felperesi álláspont elfogadása - álláspontja szerint - azt jelentené, hogy a hathónapos elévülési határidő szerződéskötéstől való elzárkózás esetén soha nem indulna el. A határidő csak akkor vehetné kezdetét, ha a szerződést a felek végül megkötik, azaz amikor az érvényesítendő igény már oka fogyottá vált. Ez a felfogás a jogbiztonság normáját súlyosan sértené, olyan jogi helyzetet idézhetne elő, ahol az igényérvényesítési határidő soha nem venné kezdetét, és a követelés érvényesíthetősége praktikusán soha nem évülne el. Álláspontját alátámasztja az Alkotmánybíróság 54/1992. számú határozata, továbbá a Legfelsőbb Bíróság EBH 2004/1046. számú eseti döntése.

A felperes indítványára az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta ki a felek vezető tisztségviselőit A.- J-t és W. K-t továbbá M. M-t, M. J-t, N. K-t és K. M-t; a felek okiratokat is csatoltak jogi álláspontjuk alátámasztására.

Az elsőfokú bíróság a 2007. március 7. napján tartott tárgyaláson hozott 22. sorszámu végzésével a felperes 2007. február 23. napján pontosított kereseti kérelme Versenytanácsra vonatkozó részét megküldeni rendelte a Versenytanácsnak a szükséges eljárás lefolytatása végett.

A felperes tisztességtelen piaci magatartásra alapított kereseti kérelme vonatkozásában a tárgyalást berekesztette és az ugyanezen a napon hozott 7.G.20.666/2006/22. számú részítéletével a felperes tisztességtelen piaci magatartásra alapított kereseti kérelmét elutasította; kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 15.000,-Ft + áfa költséget.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a felperes tisztességtelen piaci magatartásra alapított kereseti kérelme nem alapos. Mivel a kereseti követelések egymástól elkülöníthetők, a Pp. 213. § (2) bekezdése alapján a tisztességtelen piaci magatartás felől részítélettel döntött.

Az elévülés tekintetében az elsőfokú bíróság az alperesi álláspontot osztotta. A felperesi a tudomásszerzés időpontjának a 2004. október 25-én kelt levelet tekintette, amikor az alperes közölte, hogy nem kíván a felperessel sem forgalmazási, sem márkaszerviz szerződést kötni.

Kifejtette, hogy a Tpv. 88. § (2) bekezdésében szabályozott tartós állapot olyan esetekre értendő, amikor egy adott tisztességtelen magatartás következtében fennálló állapot rögzül úgy, hogy annak megszüntetése csak bírósági eljárás vagy a felek megállapodása alapján lehetséges. Jelen esetben a tisztességtelen piaci magatartás, amelyre a felperes hivatkozik egyrészt maga a felmondás, másrészt az, hogy az alperes a szerződést nem kötötte meg.

A felperes a felmondás tényét is kifogásolta, amely hozzá megérkezett. Annak átvételével a felmondással kapcsolatos tisztességtelen piaci magatartás hat hónapos elévülési idejének kezdő időpontja bekövetkezett, a felek a korábbi jogviszonyukat lezárták, a lezárást kizárólag elszámolás követte. Az alperes azonban akkor is konkrét magatartást tanúsított, amikor levelében közölte, hogy egyik szerződés típust sem köti meg a felperessel. Így ettől az időponttól kezdve nincs állapot, amely tartós lehetne, a felek között a tisztességtelen piaci magatartás szempontjából ezen időponttól kezdődően nincs jogviszony. A felperes számára nyilvánvaló, hogy szerződést vele az alperes nem fog kötni. Ezért az elévülés a közléssel megkezdődött.

A Ptk. 327. § (1) bekezdése alapján vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy történt-e a felperes részéről elévülést megszakító cselekmény, amit a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett bizonyítania. A perben meghallgatott tanúvallomások a felperest nem erősítették meg abban, hogy a két fél között megállapodás született, illetve, hogy a korábban a szerződéstől elzárkózó nyilatkozatát az alperes visszavonta. A tanúvallomások azt igazolták, hogy a felperes és az alperes folyamatos tárgyalásban voltak egymással, azonban a megállapodásig még tisztázni kell a részleteket, egyeztetni kell a két cég között. Megállapodás azonban nem jött létre, így az elévülési határidő nem szakadt meg.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását és perköltsége megállapítását kérte.

Álláspontja szerint a részítélet megalapozatlan és jogellenes, az elévülésre vonatkozó megállapítása ellentétes a Tpv. 88. § (2) bekezdésével.

Előadta, hogy az elsőfokú eljárás során bizonyították, hogy az alperes a szerződés megkötésének elmaradását valótlan okhoz kötötte, ugyanis a felperesnek nem állt fenn tartozása az alperes felé. Az alperes ezért jogellenesen és tisztességtelenül járt el akkor, amikor a többi márkakereskedéssel új szerződést kötött, a felperessel viszont a valótlan okra hivatkozással azt megtagadta. A márkaszerviz szerződés

megkötése vonatkozásában a kifogásolt helyzet egészen 2005. március 24. napjáig fennállt, amikor is a márkaszerviz szerződést újból megkötötték a felek.

A jogellenes magatartás azzal szűnt meg, hogy az alperes az új szerződést megkötötte. A kifogásolt magatartás megszüntetésével kezdődött az elévülési határidő. Álláspontja szerint azzal, hogy az alperes megkötötte a felperessel a márkaszerviz szerződést, közvetve elismerte a jogellenesség tényét.

A bíróságnak részíteleében abban is állást kellett volna foglalnia, hogy az alperes jogos okkal tagadta-e meg a szerződés megkötését, a szerződés meg nem kötése részére felróható volt-e, és ehhez szükséges lett volna, hogy lefolytassa a felperes 2007. február 19-i beadványában kért bizonyítást. Az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja miatt nem bírálta el a felperes kártérítési igényét, amely a másodfokú eljárás keretében nem pótolható, ezért nem terjesztett elő a részítellel szemben megváltoztatási kérelmet, mert - álláspontja szerint - annak hatályon kívül helyezése indokolt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében érdemben az elsőfokú bíróság részíteleének helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

Fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját, hangsúlyozva, hogy a 2005. augusztus 12-én előterjesztett keresetlevél mindkét kifogásolt magatartásról való felperesi tudomásszerzéstől számítva elkészen került benyújtásra, hiszen a felperes a keresetében egyrészt a felmondást, másrészt a szerződéskötéstől való elzárkózást sérelmezte; az előbbiről 2004. április 26-án, az utóbbiról 2004. október 25-én értesült. Hivatkozott az elsőfokú eljárás során már felhívott versenytanácsi döntésre, amely szerint kizárólag a tudásra jutás számít a perindítási határidő kezdete szempontjából és irreleváns, hogy a felek között a hat hónap alatt folyamatos levelezés, egyeztetés zajlott-e. Ezek a cselekmények az elévülés szempontjából közömbösek. A szerződéskötéstől való elzárkózás lényege az, hogy a szerződést a felek nem kötik meg, így abban az esetben, a szerződés megtagadását az alperes írásban közli a felperessel, és amennyiben ez a felperes számára sérelmes, igényét ettől számított hat hónapon belül érvényesítheti a bíróság előtt. Ezért megalapozatlan az az alperesi érvelés, hogy a szerződéskötéstől való elzárkózás jelen esetben a Tptv. 88. § (2) bekezdése alapján állapotcselekménynek minősülne. Ez ugyanis azt jelentené, hogy szerződéskötés hiányában a sértett fél akár 50 vagy 100 év múlva is, bármikor később perrel élhetne a másik féllel szemben, mert a perlésre nyitvaálló objektív határidő el sem kezdődik.

Vitatta azt a fellebbezési érvelést is, amely szerint azzal, hogy az alperes a márkaszerviz szerződést megkötötte a felperessel, egyben elismerte volna a helyzet jogellenességét, az alperes ugyanis mindvégig tagadta, hogy bármelyik szerződés, tehát akár a márkakereskedői, akár a márkaszerviz szerződés vonatkozásában szerződéskötési kötelezettség terhelné. Ezt egyébként a felperes az eljárás során semmilyen jogi érveléssel nem tudta alátámasztani. Ilyen rendelkezések ugyanis nincsenek, s amint azt korábbi beadványaiban kifejtette, erőfölény hiányában az alperest szerződéskötési kötelezettség ezen az alapon sem terheli. A másodfokú eljárásban az elévülés kérdésében kell dönten.

Megállapította a Fővárosi Ítéltábla, hogy a fellebbezés érdemben nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az alperes elévülési kifogása alapján helyesen vizsgálta elsődlegesen a Tpvt. 88. §-a szerinti perindítási határidő betartását, és helytálló jogi következtetéssel utasította el a felperes Tpvt. 2. §-ának megsértésére alapított keresetét, elévülésre tekintettel.

A felperes egyrészt az alperesi felmondás jogellenességét, illetve annak a többi márkakereskedőhöz címzett felmondólevélétől eltérő tartalmát jelölte meg alperesi jogsértő cselekményként.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját, amely szerint a felmondás felperes által történő kézhezvételével bekövetkezett a felperes tudomásszerzése az általa kifogásolt jogsértő magatartás kapcsán.

A felmondás körében bármely igényét ettől az időponttól számított hat hónapon belül érvényesíthette volna bíróság előtt; keresetlevele ehhez képest a 2004. április 26-i keltezésű levél kézhezvételétől számított hat hónapon túl került előterjesztésre a bíróságon.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokolásával abban a kérdésben is, hogy az üzleti kapcsolattól való indokolatlan elzárkózásban megmutatkozó tisztességtelen piaci magatartás jelen esetben nem minősül a Tpvt. 88. § (2) bekezdése szerinti állapotnak, amelyre tekintettel az elévülés meg sem kezdődött volna, illetve a márkaszerviz szerződés esetén annak újbóli megkötésével kezdődött csak el.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy ez utóbbi sérelmezett magatartás esetén a tudomásszerzés időpontjának azt az alperesi közlést kell tekinteni (2004. október 25.), amikor az alperes egyértelműen a felperes tudomására hozta, hogy

egyik szerződés típust sem kívánja vele megkötni. E körben a felperes fellebbezése olyan új elemet nem tartalmazott, amely az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés levonására adott volna alapot.

Az elsőfokú bíróság irányadóan alkalmazta a 4/2003. Polgári jogegységi határozatot, amely kimondja, ha a keresetlevél késedelmes benyújtása nem vezet jogvesztésre, és a jogszabály a mulasztás orvoslására nem ír elő igazolást, a mulasztás jogkövetkezményéről az ellenérdekű fél kifogása alapján az ügy érdemében hozott ítéletben kell dönten.

Az alperes elévülési kifogása esetén az elévülés számítására a Ptk. 326-327. §-okban írt szabályokat kell alkalmazni.

Ennek keretében vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy történt-e az elévülést megszakító cselekmény, és a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy az elévülést megszakító cselekmény ténye nem állapítható meg.

Nem vizsgálta azonban a Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján az elévülés nyugvásának kérdését.

E körben rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a felperes arra hivatkozott, hogy a felek között folyamatos tárgyalások folytak, elsődlegesen az audittal összefüggésben, amelyet igazoltak a meghallgatott tanúk is.

Az audittal kapcsolatos egyeztetés önmagában nem minősülne olyan menthető oknak, amely alapot adhatna az elévülés nyugvásának megállapítására, azonban a felperes 7/F/3. szám alatt csatolta az alperes 2004. november 12-i keltezésű levelét. Ennek tartalma a következő: „Hivatkozással Chevrolet és Opel Márkaszerviz Hálózatunkban benyújtott jelentkezésére ezúton tájékoztatjuk, hogy az önök 2004. októberi márkakereskedői audit ügyének lezárásáig jelentkezéseit nem áll módunkban érdemben elbírálni”.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez a közlés valóban értelmezhető úgy, hogy az audit lezárása az újabb szerződéskötések feltétele, és az alperes érdemben csak ezt követően foglalkozik a felperes újabb jelentkezéseivel.

Ezért az alperesi levélben foglaltak tartalmából következően a felperes menthető okkal nem érvényesítette igényét a bíróság előtt az audit lezárásáig, és ezt követően újabb jelentkezéseinek érdemi elbírálását az alperes részéről. A levél közlésétől az audit 2005. március 10-i lezárásáig megállapítható az elévülés nyugvása; tény, hogy az alperes az audit lezárását követő rövid időn belül újból szerződött a felperessel a márkaszerviz tevékenység vonatkozásában, azonban a márkakereskedői szerződés tekintetében nem született megállapodás.

A Ptk. 326. § (2) bekezdése szerint, ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül - az egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében pedig három hónapon belül - a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt vagy abból egy évnél, illetőleg három hónapnál kevesebb van hátra.

Jelen esetben az elévülési idő egy évnél rövidebb - hat hónap - a Tptv. 88. § (1) bekezdésének első fordulata alapján.

Az audit lezárásától számítva ezért három hónap állt a felperes rendelkezésére igényének bíróság előtt történő érvényesítésére; a határidő 2005. március 10-től számítva 2005. június 10. napján járt le; a bíróságon 2005. augusztus 12-én érkezett keresetlevél ezért elkésset.

A Ptk. 325. § (1) bekezdése értelmében az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fentiek szerint kiegészített indokolással - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság a felperest az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költségének megtérítésére.

A per tárgya nem határozható meg, mert jelen másodfokú eljárás tárgyát kizárólag a jogalap és az elévülés kérdésében való döntés felülvizsgálata képezte.

Az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései alapján, mérlegeléssel állapította meg azzal, hogy az ügyvédi munkadíj az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a felperes a fellebbezésére 301.000,-Ft illetéket rótt le. Figyelemmel a fentiek szerint meg nem határozható pertárgyértékre, a 24.000,-Ft-ot meghaladó fellebbezési eljárási illetéket, 277.000,-Ft-ot a felperes az adóhatósághoz címzett kérelemben az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján visszaigényelhet.

Budapest, 2007. év november hó 29. napján

álíráskné dr. Míká Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági tisztviselő